

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku D. M.

przy uczestnictwie A. W.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt VI Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawczynie dla uczestnika 540,- (pięćset
czterdzieści) złotych kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania apelacji uczestnika postępowania A. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 22 stycznia 2016 r. – Sąd Okręgowy w C. postanowieniem z dnia 20 lipca 2016 r. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że dokonał rozgraniczenia szczegółowo opisanej nieruchomości będącej własnością wnioskodawczynie D. M. z nieruchomości szczegółowo opisaną, będącą własnością uczestnika postępowania rozgraniczeniowego, według linii koloru czerwonego wyznaczonej przez punkty 1 ws, 2 ws, 3 ws, następnie od punktu 4m do 22m, w sposób przedstawiony na mapie sporządzonej przez biegłego geodetę W. W., przyjętej do Państwowego Zasobu Geodezyjnego i Kartograficznego w Starostwie Powiatowym w (...) w dniu

18 sierpnia 2015 r. za numerem (...); w pozostałym zakresie apelację oddalił i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Zmieniając postanowienie Sąd drugiej instancji podzielił w całości ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, uzupełnił materiał dowodowy uznając zasadność zarzutów uczestnika, w szczególności wykazanie zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu rozciągającego się pomiędzy granicą ewidencyjną wskazaną przez biegłego geodetę kolorem zielonym, a graniczą wyznaczoną miedzą oznaczoną kolorem czerwonym – granicą użytkowania. Podstawą prawną rozstrzygnięcia w sprawie był art. 153 oraz art. 172 k.c.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 336 w związku z art. 172 k.c. przez ich niewłaściwą wykładnię i błędne zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 oraz art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., wskazując na potrzebę wykładni „wskazanych wyżej” przepisów prawa materialnego. Domyśleć się należy, że chodzi o przepisy kodeksu cywilnego, których naruszenie zarzuciła Sądowi Okręgowemu, a więc art. 336 i art. 172 k.c. Jednakże poza odwołaniem się do ustaleń w rozpoznawanej sprawie i wątpliwości odnoszących się do prawidłowości jej rozpoznania przez Sąd, w uzasadnieniu wniosku nie znalazło się nic, co miałoby stanowić o problemach wynikających z doktryny lub orzecznictwa odnośnie do wykładni tych przepisów. Są one przedmiotem szerokiej wykładni w komentarzach do kodeksu cywilnego,

w Systemie Prawa Prywatnego, w licznych monografiach i artykułach odnoszących się do nich. Przepisy te od początku obowiązywania kodeksu cywilnego nie podlegały zmianom, więc ich interpretacja jest od dawna ustabilizowana.

W końcowej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania znajdują się dość enigmatyczne stwierdzenia, że „stosowana wykładnia przepisów pomija zasadniczą dla ochrony granic niepodzielnego prawa własności ocenę samoistności posiadania”. Jest także wskazanie na przytoczoną argumentację stanowiącą o rozbieżnościach interpretacyjnych „tego” zagadnienia, czego przykładem jest zaskarżone orzeczenie. Poza jednak odwoływaniem się do rozpoznawanej sprawy nie ma nic o świadczących o rozbieżnościach różnych poglądach doktryny i orzecznictwa na temat wykładni odnośnych przepisów.

Z utrwalonego, znanego i dostępnego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika wyraźnie, jak ma się przedstawiać uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego, zwłaszcza przy powoływaniu się na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Powinien to być profesjonalny wywód prawniczy, ze wskazaniem wątpliwości prawnych i ich uzasadnieniem na podstawie orzecznictwa i doktryny. W zaprezentowanym w tej sprawie wniosku nic takiego się nie znalazło.

W kwestii powołanego art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc odnośnie do oczywistej zasadności skargi nic nie zostało przedstawione, jako uzasadnienie.

W tych okolicznościach można uznać, że wniosek niemalże nie odpowiada wymaganiom stawianym przez art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Z oczywistych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj